

ageren, lige tilgængelig for alle, lærde og ulærde, rige og fattige, høje og lave, unge og gamle. Folkenes Kultur og Dannelse hviler paa Kristendommens Magt i Folkene, staa'r og falder med den. Det vil vise sig, at nogle faa Overmennesker maaske kunne finde aandelig Mættelse og Hvile i Videnskaben, i Kunsten, i Litteraturen, men Folkene ville blive fattige, hulkende fattige, hvis de skulde leve af det, de kunne høste paa disse aristokratiske Aandsomraader.

Dette var den anden Tanke, jeg vilde give Ord, og derfor siger jeg til Slut, at jeg glæder mig ved det fremlagte Forslag, trods de Mangler, der kunde være, ogsaa den Mangel, som det ærede Medlem for Vinderup (Svendsen) paapegede, ved Afstemningen, den kan jo rettes. Det er jo sikkert uok, at et Mindretal paa 3 Medlemmer i en Forsamling paa 8 maa have en Mand paa Listen, Mindretallets Ret maa sikres. Men jeg glæder mig ved Forslaget, fordi jeg tror, det kan hjælpe til at gøre vort gamle Folkehus hyggeligere end før, hjælpe til at samle flere, end der samles nu, saa de kunne synge med den norske Skjald:

Hun tog os ved Haanden,
og Følge hun gav
bort herfra til Kirken,
saa stille og lav,
hvor Fædrene ydmygt har bøjet Knæ,
og mildelig hun sagde: Gør I som de!

Thi i de gamle Kirkehuse hænge endnu Kirkeklokker, de kalde paa gamle og unge, og det skal ikke gøre vort Folk fattigt at berede saadanne Samlingssteder, saadanne Bedehuse, hvor alle, der have aandelig og hjertelig Trang til at mødes med det evige, kunne finde hinanden og samles.

Ousen: Jeg kan begynde paa samme Maade, som det ærede Medlem gjorde, der nu satte sig, med at sige, at efter at vi have forhandlet saa længe om disse Lovforslag, er der ingen Grund til at holde lange Foredrag. Jeg kan ydermere tilføje, at efter at der har været forhandlet saa længe, er det ogsaa vanskeligt at sige noget nyt, og det at rejse sig og holde et Foredrag alene for at gentage, hvad der allerede oftere er blevet sagt, er der jo ikke stor Fornøjelse ved. Hvad jeg vil begynde med at omtale — jeg kan næsten sige selvfølgelig — er en Ting, der har været adskilligt paa Tale i disse Dages Forhandlinger, nemlig den Bevægelse, der af Indre Mission er rejst angaaende det først foreliggende Forslag, og da særlig den

Agitation, der er rejst mod et enkelt af de Spørgsmaal, der indeholdes i Forslaget, nemlig Spørgsmaalet om Retten for Menighedsraadene til at indstille deres Præster. Den Agitation har jo givet sig Udslag deri, at man ikke blot har sendt en Deputation herind for at faa Foretræde hos den højtærede Kirkeminister — Deputationen har ogsaa været hos begge Tings Formænd, og fra begge disse er der jo forelagt Andragender til begge Rigsdagens Afdelinger — men de fleste ærede Medlemmer have vist desuden haft Besøg af Udsendinge fra samme kirkelige Retning nu i de faa Dage, vi vare hjemme i den lille Novemberferie. Jeg er nu af den Mening, at Indre Missions Tilhængere i alt for høj Grad have ladet sig opskræmme i Anledning af det foreliggende Forslag, og jeg har ogsaa faaet Indtrykket af, at det er daarligt nok, at den paagældende kirkelige Retning har kendt de foreliggende Forslag, før den holdt det Møde i Odense, hvorfra Agitationen er udgaaet. Havde man fra den paagældende Side givet sig noget bedre Tid til at sunde sig paa, hvad de foreliggende Forslag i Virkeligheden indeholde, kan det godt være, at man ikke havde gjort sig saa stor Ulejlighed, som man i Øjeblikket gør. Efter at have sagt dette, skal jeg alligevel indrømme, at det ikke kan nægtes, at der for kristelig sindede Folk kan være nogen Grund til at nære Ængstelser med Hensyn til det, der foreligger. Jeg forstaa'r altsaa den Ængstelse, der næres hos Indre Mission, især hvis den paagældende Retning betragter sig som et Mindretal inden for Folkekirken. Og havde der ikke allerede været Grund til Stede for en saadan Ængstelse, synes jeg nok, at der, efter at vi have hørt det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) holde sit Foredrag forleden Dag, kunde være nogen Grund for Folk, der ikke før havde haft Betænkeligheder, til nu at nære dem. For hvad var det i Virkeligheden, det ærede Medlem vilde anvende det paa-tænkte Menighedsraad til? Jeg fik ikke andet ud af det, end at særlig her i København og først og fremmest, hvor man var i Stand til at vælge et Flertal af Socialdemokrater ind i Menighedsraadene, vilde man bruge disse til at fortrædige i ethvert Tilfælde en Del af Præsterne saa meget som muligt. Det ærede Medlem havde allerede paa sin Liste 3 Præster, han navngav, jeg tror endogsaa, der blandt dem var en Provst (*Borbjerg*: Nej, endnu ikke!) Ja, maaske jeg tager fejl, men under alle Omstændigheder var der 3 Præster, over for